

*Itt volt az Óperenciás tenger határa:
magyar bakák legendás mese-földje;
birodalmi hely, de ezt ki tudja már ma:
a történelem elhagyta örökre.*

*Vasoszlopok, nyitott peron, miként egy
elsüllyedt kontinens darabja:
déltengerre sodort magányos jéghegy;
nem olvadt el, bemállik az avarba.*

ÚTKÖZBEN

*Kirándulás, kaland, elutazás:
de jó, míg indúlsz, mégy, megérkezel
Mit kíváncsiságod összehalász,
mint gomolyfelhőt nyárég nyeli el.
Csak semmi izgalom, csak semmi láz!
az idő párahabként vesztegel; —
s kísér, vigyáz rád a szivós kaszás,
nélküle nincs utad, se le, se fel.*

TAKÁCS IMRE

Élni és gondolkodni

*Maga az ördög vagyok, ha angyalok
nem vesznek körül, ha egy angyal
nem vesz magára, mint égő bálványt,
ha nem oltják kiolthatatlan tüzemet,
ha minden odacélzott, de ki nem lőtt
nyilamat el nem szedik a légi kisasszonyok,
ha a bagót ki nem ütik a számból, a pici poklot,
ha a poharat el nem veszik a volt kezemből,
valamikor ügyes kezemből, jótékony tenyeremből,
ha az üveg érintését el nem feledtetik az ujjam
bögyeiről . . .*

*Álmodok a fertőzetlen krumpliföldekről,
a tücskös legelőkről.*

*Ördögben angyal vagyok, fájom gonosz
indulataimat és tetteimet.
Kegyes lesz a világ, ha nem leszek,
most méltó simogatás ez a világ!
Hát ne legyek bujdokló láng ártatlan
létezés-formák között. Allócsillag
ne fegyelmezzon bolygókat, őrizze sajátjait
a láthatatlanokat és kedveseket,
mert az élet esélye várakozik
atomban és molekulában,
ködben és csillag-tűzben.*

*Nem könnyű az örület-mesgyén járva
élni és gondolkodni.*

Szerelmes vers

*Az elvetemültség segít
engem, hogy becsülettel
hagyjam abba, amit csináltam.*

*Kezem csak emlékezik,
de testem többet tudó
tapintással tapasztal kedvességet.*

*Örömet — bosszúból is.
Tépj engem önmagadba,
veszendő lelket éltess melegedben!*

*Anyagtalan gyümölcse
gyönyörű életemnek
hulljon beléd —
emészd meg foghatatlan*

*óriás-molekula-gondolatom!
Hogy ne legyek halált okozó vérrög
egy anyanyelv szívében —
oldj föl engem!*

*Az önzés, a mindent veszteni tudás
vízválasztóján szólj utánam!
— Szakíts föl egy virágot!
— Várj a tenyeredre egy esőcseppet!*

— Öleld a messzebben élő női testet!
— Hallgasd az öntudatlan csimota-csivitelést!

*Elvetemültség — áldozat!
Szabaddá tettek engem vereségek.
Szolgálatot keresek nálad,
szerencse végett kockáztatok.*

ACZÉL GÉZA

Andrej Tarhanov vogul költővel és Taiszja Szeburova osztják újságírónővel beszélgetünk a fehér asztalnál s rágjuk a pirított cirbolyafenyő magot

belátható ily hosszú cím után nehéz kiröpíteni a verset már pedig aki a röpítéshez nem ért s nem tudja a kiszabadult szót mikor s mely pontján az ívnek kapják fel légáramok s hogyan karmol az érzékeny idegekbe a földúsított jelentés mely még szikkadt korunkban is kivált némi szellemi izgalmat s annyi fáradságot mindenképp érdemel hogy megíródjon a mű gyalogoljon új dimenziókba a gondolat hisz helyette ugyan mit csinálhatna a költő legfeljebb ha sétálna kutyákat etetne várná haza a nőt és olvasgatná a nála is laposabb elmék testes firkálmányait fogjon csak hozzá az alakítgatáshoz s induljon el a közelmúlt történelmi hisztériáinak kásahegyén túlra a nagyokosok trianonján pocakosok kiegyezésén elidegenedéssel még unalmukban sem kacérkodó kurucokon török és tatár meséken mindenféle mongol nyilakon egy cirbolyafenyő alá melyről most közelebbit ne is említsünk nehogy kiderüljön tudatlanságunk s csorbuljon általa tovább a vers mert sokakkal ellentétben a butaság nem esztétikum s külön kezelendő az ős és a tehetség ülünk hát le a vogul költővel és az osztják újságírónővel a képzeletbeli fa alá vegyük sajjó szemfogainkhoz a kukorica-szem nagyságú magot s roppantsuk meg vékonyuló hegyénél mert izgatóan édes az a mag mely immár in konkrétó fekszik itt a fehér asztalon tapasztalhatóan mint a fény és hihetően mint a kettős honfoglalás hogy voltunk s vagyunk s legalább egy estére nagyot merengünk a múlton jó hogy izgága őseink kilovagoltak a tundrás hazából jó megfontolt őseinknek hogy a szarvasok földjén maradtak